

HZ. MUHAMMED (SAV) ÇOCUKLARI ÇOK SEVERDİ

Peygamberimiz (sav)'in şefkatinin en canlı örneğini çocuklar üzerinde görüyoruz. Peygamberimiz (sav)'in çocuklara olan şefkati ve sevgisi bambaşkadı.

Bir çocuk gördüğü zaman Peygamberimiz (sav)'in mübarek yüzünü neşe ve sevinç kaplardı. Onu tutar, kollarının arasına alır, kucaklar, okşar, sever ve öperdi.

Gördüğü ve karşılaştığı her çocuğa selâm verir, halini hatırını sorardı. Binekli bulunduğu zaman çocukları atın terkisine alır, gidecekleri yere kadar götürürdü. Çocuklarla arkadaşça konuşur, onların yanında çocuklaşır, anlayış seviyelerine göre sohbet eder, öğütler verirdi.

Çocuklarla o kadar içice olmuştu ki, bir defasında yarış yapan çocukları görmüştü de, onların neşesine katılmak için birlikte koşmuştu.

Hazret-i Fatıma'nın iki oğlu vardı: Hasan ve Hüseyin. Peygamberimiz (sav) bu torunlarını çok severdi. Onları kucağına alır, omuzuna çıkarır, okşar, sırtında taşır, oyun oynar, isteklerini yerine getirirdi.

Bir gün Peygamberimiz (sav) minberde hutbe okurken Hasan ve Hüseyin'in düşe kalka mescide girdiklerini görür. Konuşmasını yarıda keserek aşağı iner, onları tutar, bağrına basar.

"Cenab-ı Hak, 'Mallarınız ve çocuklarınız sizin için birer imtihan vesilesidir' buyururken ne kadar doğru söylemiştir. Onları görünce dayanamadım" dedikten sonra konuşmasına devam etti.

Enes bin Mâlik anlatıyor:

" Bir defasında Peygamber (sav) Efendimiz secdede iken Hasan ve Hüseyin geldiler, sırtına çıktılar. İnceye kadar Peygamberimiz secdeyi uzattı.

" Oradakiler sordu:

"Yâ Resulallah, secdeyi uzatmış olmadınız mı?"

" Peygamber (sav) Efendimiz buyurdular ki:

" Oğlum sırtıma çıkınca acele etmekten çekindim."

Hz. Zübeyir anlatıyor:

" Bir gün gözümle gördüm. Peygamber (sav) Efendimiz secdede iken Hasan geldi, sırtına bindi. Çocuk kendiliğinden ininceye kadar Peygamber Efendimiz de onu indirmede. Peygamber (sav) Efendimiz namazda iken bacaklarını açar, Hasan da bir taraftan girer, öbür taraftan çıkardı."

Peygamberimiz (sav) bir yere davet edilmişti. Yolda Hz. Hüseyin'i gördü. Hüseyin kollarını açıp koşarak dedesine geleceği anda birdenbire yön değiştirip bir tarafa kaçtı. Bu hareketi birkaç defa tekrarladı. Peygamberimiz (sav) de peşinden koşuyordu. Sonunda yakaladı, bağrına bastı:

" Hüseyin bendendir, ben de Hüseyin'denim" buyurdu.

Peygamberimiz (sav) çocukları memnun etmek için dediklerini yapar, onların kalbini kazanırdı.

Bir seferinde Hz. Hasan'ı omuzuna almış, gidiyordu. Bir adam kendisini bu halde görünce, Hasan'a;

" Ey çocuk, bindiğin binek ne güzeldir " dedi.

Peygamberimiz (sav) de cevap verdi:

" O da ne güzel binicidir."

Sahabîlerin bu husustaki anlatımı şöyle:

" Resulullah (sav) bize sabah namazını kıldırmaştı. Namazda iki kısa sûre okudu. Namaz bitince E bû Said el-Hudrî sordu:

"Yâ Resulallah bugün daha önce yapmadığınız bir şekilde namazı kısa kıldırdınız..."

"Peygamberimiz (sav) şöyle açıkladı:

"Geride kadınlar safındaki çocuk sesini duymadın mı? Annesinin onunla ilgilenmesini temin edeyim dedim."

Bir gün fakir bir kadın iki kızı ile Hz. Âişe'yi ziyarete gelmişti. Hz. Âişe de evde onlara ikram için bir tek hurmadan başka verecek bir şey bulamamıştı. O hurmayı anneye verdi. Anne de hurmayı ikiye bölerek çocuklarına yedirdi. Hz. Âişe bu durumu Peygamberimiz (sav)'e anlatınca, Peygamberimiz (sav) o kadın için şu müjdeyi verdi:

"Çocukları hakkıyla sevmek ve onları korumak, Cehennemden kurtuluşa vesiledir."

Çocuğu sevip öpmenin çok büyük bir sevap olduğunu da Peygamberimiz(sav)'den öğreniyoruz:

"Çocuklarınızı çok öpün. Çünkü her öpücük için size Cennette bir derece verilir ki, iki derece arasında beşyüz senelik mesafe vardır. Melekler öpücüklerinizi sayarlar ve sizin defterinize sevap yazarlar."

E bû Hüreyre anlatıyor:

"Adamın biri Peygamber (sav) E fendimizin huzuruna geldi. Yanında da bir erkek çocuğu vardı. Adam ikide bir çocuğu kucağına alıyor ve seviyordu. Peygamber (sav) E fendimiz sordu:

"Bu çocuğa şefkat gösteriyor musun?"

"Evet, yâ Resulallah."

"Sen buna nasıl şefkat gösteriyorsan, Allah da senin şefkatinden daha çok şefkat eder."

Çocuklarına sevgi ve şefkat gösterenlerin mükâfatı daha dünyada iken veriliyordu. Onlar hem çocuk sevme gibi bir lezzeti tadıyorlar, hem de Allah'ın rahmet ve sevgisini kazanıyorlar.

Erkek ve kız çocukları arasında ayırım yapanları Peygamberimiz (sav) hiç hoş görmezdi. Bu şekilde bir davranış sergileyenleri uyarır, hatalarını düzeltmelerini sağlardı. Onun gözünde çocuğun erkeği kızı yoktu. İkisi de şefkate ve sevgiye muhtaçtı.

E nes bin Mâlik anlatıyor:

"Peygamber (sav)'in yanında bir adam oturuyordu. Bir ara adamın erkek çocuğu geldi. Adam çocuğu aldı dizlerine oturttu. Az sonra bir de kız çocuğu geldi. Onu da yanına oturttu.

"Peygamber (sav) E fendimiz adama sordu: "Niçin ikisini bir tutmadın?"